

(המשך מעמוד 10)

לקרובים להכניס לבנייה משפחתם הע" צורים מוזן מכל טוב. מוזן ששולחות נשים טובות בקריית ארבע ובהת נחלויות אחרות, לפי תורנות, כל אשה מכינה את המטעמים המיוחדים שלה. חנויות רבות בירושלים נרתמו ל"מאמץ" והן שולחות כמויות של אוכל לעצירים. נראה כאילו המעצר הוא

חגיגה אחת גדולה. בתום הדיון עטים העיתונאים על קרוביהם משפחה. אפי שר לראות קבוצות קבוצות מתגודדות סביב בניין בית המישפט, מישפחה מישפחה והעיתונאי שלה, או מישפחות המעוררות אלה את אלה. האווירה אינה אווירה של מי שמואשמים ברצח ובעבירות חמורות אחרות. עורכי דין, המייצגים נאשמים פליי ליים, רגילים, מסתכלים בועם על

הטרור והעביר להם מירע חיוני לגבי כתובותיהם, מכוניותיהם ותנועותיהם של ראשי הערים. גילה מואשם ביהר עם לויתן כגרימת חבלה חמורה, בהפרת אמונים וכאי מניעת פשע. הוא מואשם כי ידע על הימצאותו של מיטען החבלה במוסך של איברהים אלטאויל, ראש עיריית אל-בירה וכי לא הוזהר את סולימאן חירכאווי, חבלן מישמר

לא לצלם אחד השוטרים מגרש בכעס את הצלמים הרבים, שעמדו ליד השער האחורי של בית המישפט המחוזי בירוש"ם

ליים וחיכו שם כדי לצלם את הנאשמים במישפט אירגון הטרור היהודי שצעדו לפנייהם. ברקע: ה" אוטובוס המישטרהי האפור המוביל את העצורים.

סקרנים במדים שוטרי מישמרה"ג בול ילדים ערביים שסיימו את לימודיהם. מבוגרים וסקרנים אחרים,

חגיגה גסטרונומית גדולה. עצירים פליליים, שאינם שייכים לאירגון הטרור היהודי, מתלוננים כבר ימים רבים בפני פרקליטיהם על היחס המועדף המוענק לעצורי המחתרת. גם הם רוצים, אך אינם זוכים. בנייה משפחותיהם של חברי אירגון הטרור מחכים לקרובים בתוך בניין בית המישפט. והם נמצאים שם עוד שעה ארוכה אחרי תום הדיון, אחרי שקרוביהם הוסעו כבר בחזרה אל בית המעצר. כל העניין נראה כמו

עורכי הדין של המחתרתיים". הם יודעים שבעוד זמן קצר, כאשר יפגשו את לקוחותיהם יזכו לקיטונות של זעם לתא המעצר. שניים שגילונות האישום שלהם הופררו משל האחרים, ושמן הותר השבוע לפירסום, הם רס"ן שלמה לויתן וסרן אהרון (רוני) גילה. השניים קשורים לפיגוע בראשי הערים. לויתן מואשם בניסיון לרצח מכיוון, שלפי כתבי האישום, עזר לחברי אירגון

(המשך מעמוד 13)

הצהרת, שעות מעטות אחרי רצח החוטפים, ש-על המחבלים לדעת ששום מחבל לא ייצא חי מפיו?

● האם ידעת, כשעה שמסרת הצהרה חמורה זו, כי כמה שעות לפני כן הוצא להורג שני מחבלים, שנתפסו כשהם חיים ושלמים?

● האם ביטאה הצהרתך מדיניות שהחלטת עליה, בעצה אחת עם שרהביטחון, שלא להותיר בחיים ערבים המבצעים פיגועים בישראל — החלטה שהיא בלתי-חוקית בעליל והמהווה כשלעצמה פשע-מילחמה?

● אם כן — מתי התקבלה החלטה זו, ומי היה שותף לה?

● אם לא היתה החלטה כזאת, מדוע לא הבהרת מייד את כוונתך, כאשר הסתבר לך כי הוצא להורג שבויים?

● מדוע לא הצעת לממשלה להחליט על הקמת ועדת-חקירה ממלכתית, על פיו חוק ועדות-החקירה, הקובע כי ועדה כזאת תורכב על-ידי נשיא בית-המשפט העליון ושראשה יעמוד שופט?

● האם ברור לך כי הריגת שבויים אינה רק פשע-מילחמה על פי חוקי ישראל והחוק הבינלאומי, אלא שהיא עלולה לגרום למרחי-דמים ולהריגת ישראלים רבים, מאחר שלא

יש לשער כי תחילת הרשת היתה בהכרח מיקרית ובלתי-מיקצועית מקפריסין במטוס פרטי. הקלות שבה הצליחה ההכרחה העלתה הרהורי עבירה, וכך, בשנת 1980, קשרו יוסף סוריה ונחשון לימור קשר להברוח לישראל מכשירי וידיאו יקרים מקפריסין, במטוסים הפרטיים שהיו בשליטת השניים, נעשו שיפוצים, שיצרו בתוך חלל הנוב של המטוס מקום מיסתור שיכול היה להכיל כעשרה מכשירי וידיאו. את החלל כיסה פאנל ממתכת, ואותו כיסה פאנל נוסף, מרופד בריפוד מושבים. על פאנל מלאכותי זה היה מורכב מכשיר דמה והוא היה מחובר למטוס כבדים רבים, שרק ארבעה מהם ניתנו לפתחה. כך יכלו בביטחה ובמיקצועיות להכניס לארץ, בכל טיסה, כעשרה מכשירי וידיאו מסוג גיי-וי-סטי בלי לשלם עבורם מכס ומס בישראל.

ראשי-המשלה:

האם החלטת?

שר-הביטחון:

האם רמזת?

הדמטכ"ל:

האם ביקדת?

היועץ המישפטי:

האם ענית?

בין השנים 1980 ועד סוף 1983 עשו המברחים 240 טיסות בשני מטוסים שעמדו לרשותם, והבריחו לישראל יותר מ-4000 מכשירי וידיאו. הם גם הבריחו לארץ כמות ניכרת של שעונים ומישפטי-שמש, אך עיקר ההברחות היו מכשירי הווידאו. כדי לקנות את כל הסחורה הזאת בקפריסין, הוציא סוריה מישראל סכום של מיליון דולאר במטבע זר. המכס תובע מהנאשמים סכום של 600 מיליון שקל עבור המיסים והמכס, שמהם השתמטו בהברחות.

הכל התנהל על מייגנוחות, אבל על ראש הגנב בער הכובע. סוריה החל חושש כי טייס פרטי אחד, מאיר הבר, יודע על ההברחות. כדי להשתיקו, פנה אליו סוריה באמצע שנת 1981 ושאל אותו אם הוא רוצה להצטרף להברחות. הבר, שהיה זקוק לכסף, הסכים. הוא הורה בבית-המשפט כי בשנת 1981 עשה ארבע טיסות לקפריסין וחזרה, והביא איתו מכשירי וידיאו. בפעם הראשונה נסע יחד עם סוריה, שלקח אותו לחנות של "כריס" שם קנה את המכשירים, אחרי-כך שכר משאית, והוביל את המכשירים לנמל-התעופה. סוריה גם עשה את כל סידורי המכס הקפריסאי, מילא את הטפסים ושילם את האגרות. כטיסה השניה לא טס סוריה עצמו, הוא שלח את אשתו, נורית והיא אשר ערכה את קניית המכשירים בחנות של כריס, דאגה לאמצעי תובלה לנמל-התעופה וסידרה את סידורי המכס במקום. עבור טיסות אלה קיבל הבר, לרבריו, 600 דולר לטיסה.

כאשר חזר המטוס ארצה, היה סוריה

שאלות ליועץ המישפטי לממשלה

● מדוע לא נקט היועץ המישפטי לממשלה יוזמה, כדי להבטיח את ביצוע החוק, המחייב חקירה בידי שופט (חוקר-מיקרי-מוות) בכל מיקרה שבו מת אדם בהיותו נתון במשמורת חוקית?

● מדוע לא העמיד היועץ המישפטי את הרמטכ"ל על חובתו לתבוע חקירה כזאת, מאחר שהוא היה האחראי הישיר במקום שבו הוחזקו שני החוטפים לפני הריגתם?

● מדוע לא ענה היועץ המישפטי עד היום למיכתבו של עורך-הדין אמנון זיכרני, פרקליט העולם הזה, שהעמידו על צורך זה?

● מדוע משתתף היועץ המישפטי לממשלה בפעולות לביצוע דוח ועדת-זורע, למרות הספקות החמורים שהועלו לגבי טיב חקירתה ולגבי מהימנות מומצאיה של ועדה זו?

● מדוע לא התנגד היועץ מראש לנוהל הפסול, שבו אחד החשודים העיקריים בפרשה ממנה ועדת-חקירה הכפופה לו?

4000 מכשירי

וידיאו הוברחו

ב-240 טיסות

ועכשיו תובע

המכס כ-600

מיליון שקל

א לה שניחנו כאוון רגישה, ושהקשיבו לעדויותיהם של עדי-התביעה במישפטו של יוסף סוריה השבוע, יכלו להבין כי זה איננו המישפט האחרון בסידרה. מרמזים שונים בעדויות ניתן היה להבין כי בעיקבות מישפטי ההברחות מקפריסין צפויים עוד כמה וכמה מישפטים.

שלושת הטייסים שנאשמו והורשעו עד כה ברשת ההברחות הענקית, שפעלה יותר משלוש שנים, הם אנשים תרבותיים, העושים רושם מצויין, כדי לקבל רשיונותיים זקוק אדם לתעודת-ייושר מן המישטרה, ואכן כל הטייסים של הרשת היו בעלי עבר נקי, אורחים מכובדים ומקובלים בחברה.

יש לשער כי תחילת הרשת היתה בהכרח מיקרית ובלתי-מיקצועית מקפריסין במטוס פרטי. הקלות שבה הצליחה ההכרחה העלתה הרהורי עבירה, וכך, בשנת 1980, קשרו יוסף סוריה ונחשון לימור קשר להברוח לישראל מכשירי וידיאו יקרים מקפריסין, במטוסים הפרטיים שהיו בשליטת השניים, נעשו שיפוצים, שיצרו בתוך חלל הנוב של המטוס מקום מיסתור שיכול היה להכיל כעשרה מכשירי וידיאו. את החלל כיסה פאנל ממתכת, ואותו כיסה פאנל נוסף, מרופד בריפוד מושבים. על פאנל מלאכותי זה היה מורכב מכשיר דמה והוא היה מחובר למטוס כבדים רבים, שרק ארבעה מהם ניתנו לפתחה. כך יכלו בביטחה ובמיקצועיות להכניס לארץ, בכל טיסה, כעשרה מכשירי וידיאו מסוג גיי-וי-סטי בלי לשלם עבורם מכס ומס בישראל.

בין השנים 1980 ועד סוף 1983 עשו המברחים 240 טיסות בשני מטוסים שעמדו לרשותם, והבריחו לישראל יותר מ-4000 מכשירי וידיאו. הם גם הבריחו לארץ כמות ניכרת של שעונים ומישפטי-שמש, אך עיקר ההברחות היו מכשירי הווידאו. כדי לקנות את כל הסחורה הזאת בקפריסין, הוציא סוריה מישראל סכום של מיליון דולאר במטבע זר. המכס תובע מהנאשמים סכום של 600 מיליון שקל עבור המיסים והמכס, שמהם השתמטו בהברחות.

הכל התנהל על מייגנוחות, אבל על ראש הגנב בער הכובע. סוריה החל חושש כי טייס פרטי אחד, מאיר הבר, יודע על ההברחות. כדי להשתיקו, פנה אליו סוריה באמצע שנת 1981 ושאל אותו אם הוא רוצה להצטרף להברחות. הבר, שהיה זקוק לכסף, הסכים. הוא הורה בבית-המשפט כי בשנת 1981 עשה ארבע טיסות לקפריסין וחזרה, והביא איתו מכשירי וידיאו. בפעם הראשונה נסע יחד עם סוריה, שלקח אותו לחנות של "כריס" שם קנה את המכשירים, אחרי-כך שכר משאית, והוביל את המכשירים לנמל-התעופה. סוריה גם עשה את כל סידורי המכס הקפריסאי, מילא את הטפסים ושילם את האגרות. כטיסה השניה לא טס סוריה עצמו, הוא שלח את אשתו, נורית והיא אשר ערכה את קניית המכשירים בחנות של כריס, דאגה לאמצעי תובלה לנמל-התעופה וסידרה את סידורי המכס במקום. עבור טיסות אלה קיבל הבר, לרבריו, 600 דולר לטיסה.

כאשר חזר המטוס ארצה, היה סוריה

כאשר חזר המטוס ארצה, היה סוריה

כאשר חזר המטוס ארצה, היה סוריה

כאשר חזר המטוס ארצה, היה סוריה

כאשר חזר המטוס ארצה, היה סוריה

כאשר חזר המטוס ארצה, היה סוריה

כאשר חזר המטוס ארצה, היה סוריה

כאשר חזר המטוס ארצה, היה סוריה

כאשר חזר המטוס ארצה, היה סוריה

כאשר חזר המטוס ארצה, היה סוריה

כאשר חזר המטוס ארצה, היה סוריה

כאשר חזר המטוס ארצה, היה סוריה

כאשר חזר המטוס ארצה, היה סוריה